

Værtinde, den gamle Fru Babi, der havde skyndt sig ud for at aabne Forstuedøren, da hun fra sit Vindu havde set ham komme.

„Nej, Herre!“ svarede den lille Kone med en frygtsom Nejen.

Da han kom op paa sit Værelse, kunde han alligevel ikke lade være med at skele hen til Arbejdsbordet, hvorfra Jakobes aflange Konvoluter med den store Stejlskrift ellers regelmæssigt hveranden Dag havde lyst ham imøde ved Hjemkomsten. Saa trak han ligegyldig paa Skuldren, gik en Tid smaafløjtende omkring i Stuen under et mislykket Forsøg paa at ryste den tunge Stemning af sig og satte sig derpaa tavs hen i en gammel Armstol foran den aabne Kamin, hvor der blussede et Par gode Brændeknuder. Skumringen tog hastig til. Mørket voksede ud af alle Krogene i det uhyggelige Rum, mens han sad der med Armene paa sine Knæ og saae ind i Flammerne.

Jakobes Tavshed begyndte at forurolige ham. Kunde hun være bleven syg? Nej, i saa Fald havde han sikkert hørt fra Ivan. Der maatte stikke noget andet under. Men hvad?

Han saae hende for sig, saadan som hun rimeligvis i dette Øjeblik sad ved det festlige Middagsbord derhjemme sammen med sine Forældre og Søskende. Han saae det brede Bord under den store, straalende Lysekrone, den pyntelige Opdækning, Blomsteropsatsen og de aldrig manglende Frugtskaale, ... Philip Salomon for Bordenden i sin højryggede Gyldenlædersstol med Servietten under Hagen ... Ivan, Nanny og de andre Børn anbragte paa maa og faa uden Hensyn til Alders- eller Kønsforskel ... alle sorgløst snakkende og berettende i Munden paa hinanden ... kun Jakobe som altid tavs